

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. *Richard Wurmbrand*

(continuare din numărul trecut)

“Oile merg după El . . . nu merg de loc după un străin.” (Ioan 10:4,5)

Pe la mijlocul secolului al șap-tesprezecelea, evreii din toată lumea au jubilat. Din Spania până în Rusia s-a răspândit vestea că a apărut Mesia. Numele lui era Sabbatai Zvi.

Bogații și-au împărțit averile la săraci. Unii evrei se rostogoleau în zăpadă, se culcau pe pământ cu pietre grele pe piept sau se autobicuiiau pentru a se curăți astfel de păcate și a deveni vrednici să întâlnească pe acest Mesia care trebuia să-i ducă înapoi, în Țara Sfântă.

Sabbatai Zvi poruncise să înceteze jelanile pentru Sionul pierdut. El avea să-l recucerească. O tânără evreică creștină, crescută la o mănăstire din Polonia și care visase totdeauna să fie mireasa lui Mesia, îi deveni soție. Și ea credea că el era Unsul.

Sultanul turc îl aduse pe Sabbatai înaintea sa: “Dacă tu ești mesagerul lui Dumnezeu o poți dovedi și noi totuși îți vom da toată cinstea. Voi pune arcașii mei să tragă cu săgeți în tine. Dacă nu mori, vom recunoaște în tine pe Mesia. Sau, ai alternativa de a accepta religia noastră, în caz contrar vei muri.”

Sabbatai nu șovăi. Își așeză turbanul alb pe cap și acceptă religia lui Mohamed, spunând sultanului: „Nu sunt Mesia. Sunt prea-supusul vostru slujitor.”

Evreii n-au crezut în Isus. Au crezut în Sabbatai Zvi. Toți oamenii sunt înclinați să creadă mai degrabă în impostori decât în Adevărul Întrupat. În fiecare secol s-au găsit oameni care să capteze imaginația milioane și să fie considerați drept mântuitorii lor. În cele din urmă, s-au dovedit a fi fost înșelători.

Disprețuit de puternicii vremii, Isus a lăsat ca săgețile morții să-L străpungă și, iată, acum e viu și dătător de viață.

Ferește-te de numele mari care apar pe fumamentul religiei. Există un singur Nume prin care oamenii pot fi mântuiți.

“Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți.” (1 Ioan 2:1)

Creștinul nu trebuie să păcătuiască. “Oricine rămâne în El, nu păcătuiește” (1 Ioan 3:6). Pot exista împrejurări de excepție în care un creștin să cadă în păcat, dar atunci el nu trebuie să dispereze. “Dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor” (1 Ioan 2: 1). Învățând din greșeli, data viitoare vei căuta rezolvări mai bune.

Persecuțiile n-au distrus biserica și timpul nu i-a diminuat tăria, dar abuzurile continue ale membrilor ei i-au zguduit stabilitatea și credibilitatea. Păcatul nu poate fi programul de viață al creștinilor.

Noi nu suntem perfecți, dar ar trebui să ne silim să putem spune despre faptele pe care le-am săvârșit în viață, ceea ce Sir Walter Scott a spus despre scrierile sale. „Am fost poate cel mai prolific autor al zilei și este o mângâiere pentru mine să mă gândesc că am încercat să nu zdruncin credința nimănui, să nu corup principiile nimănui și să nu fi scris nimic pe care, pe patul de moarte, să doresc să-l șterg.”

Există iertarea păcatelor, dar binecuvântările nu stau în iertarea păcatelor ci în faptele virtuozitate care vor fi urmate cu siguranță de răsplată, chiar și dacă aceasta vine unori mai târziu. Răsplată imediată pentru un lucru bine

făcut este a conștientiza faptului că tu ai fost cel ce l-ai făcut.

Preferă această mică răsplată regretelor păcatelor iertate. Povața Bibliei este „Nu păcătui.”

“Dacă vreunuiia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare.” (Iacov 1:5).

Dacă ar exista marțieni și ar fi întrebați savanții lor cu privire la existența sau inexistența vieții pe pământ, răspunsul lor ar fi, probabil, negativ. După cum nici noi nu știm ce se întâmplă pe miliardele de stele din Univers.

De fapt noi nu ne cunoaștem nici măcar vecinii, animalele din jur. În decembrie 1975, revista “Sovietskaia Rossia” a dat publicității niște fapte uimitoare. O pisică trecea strada, fără să vadă că o mașină venea în mare viteză. Ar fi fost călcată cu siguranță dacă un câine ciobănesc n-ar fi oprit-o din drum, înfigându-și colții în spatele ei și aducînd-o în ultima clipă, pe trotuar.

Lângă orașul Livingstone din Africa de Sud, un om avea un câine. Se întâmplă că un corb se împrieteni cu stăpînul câinelui și venea regulat să fie hrănit din mîna omului. Într-o zi câinele a dispărut și n-a mai putut fi găsit. Corbul deveni mai flămînd ca oricînd. Îndată ce primea o bucată de carne, dispărea și se reîntorcea croncînd zgomotos și cerînd din nou de mîncare. După o săptămână, omul hotărî să afle unde dispărea corbul. Îl urmări și deșcoperi câinele căzut într-o capcană. Supraviețuise datorită grijei corbului.

Mahmud Vally, un inginer din Cairo, se odihnea pe saltea lui pneumatică, ușor legănat de valurile mării, fără să-și dea seama că un curent de apă îl depărta primejdios de mult de țărîm. Ar fi fost pierdut dacă niște delfini nu s-ar fi “oferit” să-l împingă multe mile timp de o zi întreagă, înapoi, spre țărîm.

Cimpanzeul, cînd vrea să bea apă, folosește un fel de cupă pe care și-o face singur din frunze. Să nu se fi îngrijit oare Dumnezeu, care a dat pînă și animalelor mai mult decît un simplu instinct, ca și coroana creațiunii Sale să aibă înțelepciune din abundență?

Dumnezeu spune: “Fiule, ia aminte la înțelepciunea Mea, și pleacă urechea la învățătura Mea.” (proverbe 5:1). Atunci vei avea lumina vieții.